

De Lapeerseweg was afgesloten deze ochtend; een deel van het wegdek werd vernieuwd. Tweewielers konden er wel door in tegenstelling tot de enorme vrachtwagen met buitenlands nummerbord, die geparkeerd stond bij de blokkade. De chauffeur braakte gutturale klanken uit tegen een man in een geel hesje die de afzetting bewaakte, maar deze gaf geen response. Het zag ernaar uit dat de buitenlander nog uren zou moeten wachten alvorens de Aschatterweg te mogen opdraaien.

Mogelijk had hij 's ochtends heel vroeg – misschien nog wel in de nacht - toen de weg nog open was, bij Roest fruit gehaald, even een tukje gedaan en nu stond hij daar. Keren zou niet lukken want de vrachtwagen was vier keer zo lang als de weg breed. En kilometers achteruit rijden? Poe!

Ik fiets er langs en geniet van de weidse weiden, de boerderijen, de natuur, de immer grazende koeien en vooral van de afwezige mens. En van de stilte! De stilte, de schoonheid van de stilte, die je hier anders nooit hoort. Maar nu, op deze voor auto's en vrachtverkeer tijdelijk afgesloten weg, is er slechts rust. Geen geluid, alleen het heel zacht ruisen van mijn fietsbanden op het wegdek.

Geen autoverkeer zoals op andere dagen. Voorbij razend, scheurend, toeterend, remmend en optrekkend – “Opzij, opzij, ik heb vreselijk haast” – je van de weg afrijdend, zich reeds van verre aankondigend met hun asociale snelheid, alles onophoudelijk. Bestuurders van tractoren die je toeschreeuwen, hun vuist opsteken als je iets te ver van de kant van de weg af fietst.

Niets van dit al vandaag. Er is slechts stilte en rust, want ook de in colonne rijdende hordes schreeuwende wielrenners laten het op deze werkdag afweten.

Het is met een gangetje dat ik fiets. Ik word maar geen ouwe lul waardoor ik mij nog steeds door pure benenkracht kan verplaatsen. De voortgang is traag, maar dat is ook de bedoeling. In deze rust, in deze stilte, is het een genot de weiden, de boerderijen, de koeien, de gehele omgeving traag, trager, traagst voorbij te zien glijden waardoor snelheid en geluid volkomen met elkaar in evenwicht zijn. Huizinga's *homo ludens* is overgegaan in een fietsende *homo fruens*.

Wie wel eens van Waddinxveen naar Hekendorp is gereisd, per fiets of per auto of anderszins, weet wellicht dat je bij Gouda voor een deel een niet gebruikelijke route kunt nemen. Het is een smal en leuk kronkelweggetje in de polder waar twee auto's elkaar niet kunnen passeren, kilometers lang. In het weekeinde zijn er in het verleden vast zoveel auto's geweest – iedereen erop uit - dat het verkeer hier helemaal

vastliep. De gemeente (Gouda?) heeft toen het besluit genomen het weggetje in het weekeinde af te sluiten voor autoverkeer. Het werd een domein voor fietsers en wandelaars.

Aan het einde van de Lapeerseweg ga ik rechtsaf, richting de vroegere stinkboerderij van Berg, wat nu een recreatieboerderij schijnt te zijn. Op een veldje staan een paar campers en de idyllische mensenloze periode is daarmee subiet voorbij. Er is weer druk autoverkeer, een grote tractor staat onhandig te manoeuvreren en kinderen schreeuwen opgewonden. Vaag staat mij bij dat de Langesteeg ooit afgesloten is geweest voor sluiproutende auto's. Waarom is dat opgeheven?

Snel sla ik rechtsaf het Jaagpad langs het Valleikanaal op en de rust keert weer. Ik kom een enkele fietser tegen en wat wandelaars, waarmee beleefde groeten worden uitgewisseld. In het water en op de wallekant zijn waterkippetjes druk in de weer, wat de weldadige rust en kalmte van de omgeving accentueert.

Halverwege richting de bebouwde kom van Leusden staat een bankje. Er zitten twee mensen te roken. "Goedemorgen, denkt u aan uw longkankertje", zeg ik opwekkend. Mijn vriendelijkheid wordt beantwoord met ruwe scheldpartijen.

Waar het Jaagpad overgaat in de Kanaalweg kruis ik het water en neem het Cohenpad terug naar huis. Het pad is ruim van opzet met ernaast bedden vol krokussen. Het paars en wit strekt zich vele tientallen meters uit: Leusdens eigen bloembollenvelden. Daar heeft de gemeente goed voor gezorgd.

Dat ook plebs en proleten er volop van genieten blijkt uit de hopen hondstront die her en der tussen de lieflijke bloempjes zijn achtergelaten.

Het was een vreugdenvol tochtje, vooral dankzij de stilte. Een tochtje dat je iedereen toewenst. Daarom: de gemeenteraad zou eens kunnen overwegen, zoals in Gouda, in het weekeinde bepaalde polderwegen gedurende drie dagen af te sluiten en enkel fietsverkeer toe te staan. Alleen 'ouderwetse' fietsen en een maximumsnelheid van 13 kilometer per uur. Helmen verboden evenals schreeuwen, jengelende kinderen en honden. Maximaal genot voor gebruikers!

Voor zo'n besluit is politieke moed vereist, maar bij wie vind je dat in Leusden? De *homo fruens* kan enkel blijven hopen op een bij toeval afgesloten weg.

(vervolgt zich)

(C.c.: fractieleiders Leusdense Gemeenteraad)